

ของขวัญวันเกิดคุณยาย

สมัยที่อาตมาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แฟชั่นฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมมาก คุณยายเลยต้องพลอยติดกลุ่มไปด้วย พอถึงวันเกิดของคุณยายที่ไร ลูกศิษย์จะมาฉลองวันเกิดให้คุณยายกันคับคั่ง

คุณยายถือวันเกิดเอาวันที่ตรงกับวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ เพราะฉะนั้น บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม แต่บางปีก็เลยไปถึงกลางเดือนมกราคม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นปีที่อาตมาตัดสินใจเลิกสูบบุหรี่เด็ดขาด ถือฤกษ์กวาดล้างขว้างทิ้งไปทันทีที่ได้ยินเสียงพระสวดชยันโต ขึ้นวันใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ไม่ได้บอกใครว่าเลิก เพราะยังไม่แน่ใจตัวเอง กลัวว่าถ้าประกาศไปแล้วทำได้ไม่ตลอด จะอับอายขายหน้าเขาเปล่า ๆ

นับเป็นความโชคดียิ่งอย่างมหาศาลของอาตมา ที่ปีนั้นวันเกิดของคุณยายตรงกับวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นจังหวะที่รองรับประทับประคองสัจจะของอาตมาไว้ได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ

วันนั้น หลังจากนั่งสมาธิกันอย่างเต็มที่ แขนงผู้ใหญ่มากลับกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกเราเด็ก ๆ ประมาณสิบกกว่าคน กำลังช่วยกันเก็บกวาดบ้าน และรอรับฟังโอวาทอยู่ พอได้เวลา คุณยายก็ให้ศีลให้พร ตอนหนึ่งท่านพูดว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด พวกคุณนี้ดีจริง ๆ ขยันนั่งสมาธิเอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็ก้าวหน้ากันทั้งนั้น แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”

พอคุณยายพูดขาดคำ บรรดาสิงห์อมควัน ศิษย์กันกุฎิ คุณยาย ต่างมองหน้ากัน แล้วโดยมิได้นัดหมาย ทุกคนยอมทิ้งบุหรีที่พกมาทั้งหมดลงในกระโถนของคุณยาย พร้อมทั้งตั้งสัจจะว่า จะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต

อาตมาก็เลยได้โอกาสตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่ซ้ำอีกเป็น ๒ ชั้น ตอนนี้อย่างนี้ไม่มีกำลังใจเลย โธ...กำลังใจฟู ยิ้มแฉ่งแทบปริด้วยคำชมของคุณยายอย่างนั้น ต่อให้ขอยิ่งกว่าเรื่องบุหรี พวกเราก็ยินดีให้เป็นของขวัญวันเกิดของท่านทั้งหมด

คุณยายของอาตมา ช่างเป็นผู้ชาญฉลาดในการเลือกจังหวะได้เยี่ยมยอดอะไรอย่างนี้ และนับตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา ลูกศิษย์ของท่านอีกหลายคนก็รอดอยวันเกิดของคุณยาย เพื่อตั้งสัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า ที่รู้ว่าจะถูกใจท่านยิ่งกว่าสิ่งของใด ๆ กันเป็นลำดับ สำหรับคุณไชยบุญย์ สุทธิผล หรือหลวงพ่อรัณมชโยในปัจจุบัน ได้ตั้งสัจจะ

ประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตเป็นคนแรก ในวันเกิดคุณยาย ๑๐ มกราคม ๒๕๑๑ วันเดียวกับที่ตั้งสัจจะเลิกบุหรืนั่นเอง

ส่วนอาตมา หลังจากนั่งสมาธิมากเข้า ความคิดที่จะประพฤติพรหมจรรย์ก็เริ่มเกิด แต่ยังไม่แกร่งกล้านัก เพราะฉะนั้น พอถึงวันเกิดคุณยายรอบถัดมาตรงกับวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๑๑ อาตมาจึงตั้งสัจจะแต่เพียงว่า

“ชาตินี้ถ้าบวชแล้วจะไม่สึก”

แต่จะบวชเมื่อไรยังไม่ยอมพูด ยังคิดจะแต่งงานเสียก่อนอยู่ร่ำไป

เมื่อนั่งสมาธิมากเข้า ๆ ประกอบกับรู้ว่า ถ้าได้ที่ดินแล้ว คุณยายจะสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ความมั่นใจจึงเพิ่มขึ้นอีกระดับหนึ่ง และเมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาครบรอบอีกครั้งในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๑๓ ได้ที่ดินสร้างวัดแล้ว อาตมาจึงตั้งสัจจะกับคุณยายว่า

“นับแต่วันนี้เป็นต้นไป จะขอประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิต”

เมื่อได้ตัดสินใจลงไปแล้ว ก็มีความรู้สึกว่ ในโลกนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวอีกเลย ถึงใครจะเอามือมาจ่อคอก็เฉย ๆ กำลังใจมีมากถึงขนาดนี้ แต่กว่าจะผ่านมาถึงจุดที่สามารถตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตได้ คุณยายก็ต้องเหน็ดเหนื่อยระคับระคองอาตมามานานเต็มที นึกถึงความดีที่ตัวเองทำขึ้นในปัจจุบันคราวใด เป็นต่องนึกถึงพระคุณของคุณยายอยู่ร่ำไป

ต่อมาภายหลังอาตมาจึงรู้จากคำบอกเล่าของศิษย์รุ่นพี่ว่า
กว่าคุณยายจะได้อาตมาอยู่ใต้วงศ์บุญของท่านเต็มตัว ท่านต้องเหน็ด
เหนื่อยทั้งกายและใจมากเหลือเกิน คุณยายชอบเล่าให้คนอื่นฟังเสมอว่า

“ตอนหนุ่ม ๆ หลวงพ่อทั้งสององค์ท่านหล่อมาก ไม่อ้วน
เหมือนเดี๋ยวนี้หรอก ผู้หญิงตามท่านมาเยอะ เขาจะรัก ไม่รัก ยาย
ไม่รู้ ยายกันออกไปหมด กลัวท่านไม่ได้บวช”

